

УДК 338.24.01

ІННОВАЦІЙНА ПОЛІТИКА – ОСНОВА МОДЕРНІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ ДЕРЖАВИ

В.М. Лисюк, д.е.н., доцент

Інститут проблем ринку та економіко-екологічних досліджень НАН України, Одеса, Україна

М.Г. Скрипник

Одеський національний політехнічний університет, Одеса, Україна

Продіус Ю.І., Скрипник М.Г. Інноваційна політика – основа модернізації економіки держави.

Досліджено інноваційна політика – основа модернізації економіки держави, обґрунтовано необхідність впровадження інноваційної політики держави на основі модернізації економіки в Україні.

Ключові слова: модернізація економіки, державне регулювання, інноваційна політика, політика держави, інноваційна діяльність, інновація

Продіус Ю.И., Скрипник М.Г. Инновационная политика – основа модернизации экономики государства.

Исследованы инновационная политика - основа модернизации экономики государства, обоснована необходимость внедрения инновационной политики государства на основе модернизации экономики в Украине.

Ключевые слова: модернизация экономики, государственное регулирование, инновационная политика, политика государства, инновационной деятельности, инновация

Prodius Y.I., Skripnik M.G. Innovation policy – the basis of the modernization of the state economics.

Investigated innovation policy - the basis of modernization state economics, the necessity of implementation of innovation policy based on economic modernization in Ukraine.

Keywords: modernization of the economy, government regulation, innovation policy, state policy innovation, innovation

У світі зберігся інтерес до розвитку модернізації економіки на інноваційній основі як вагомої запоруки підвищення їхньої конкурентоспроможності і зростання рівня добробуту населення. Чудово усвідомлюючи це, по-перше, на державному та місцевому рівнях приймаються численні нормативно-правові акти й програми, спрямовані на інноваційний розвиток різних галузей та сфер діяльності; по-друге, науковці активно розробляють як власне інновації, так і рекомендації щодо їх вдалого впровадження та ефективного використання; по-третє, власники підприємств запроваджують окремі технічні, технологічні та організаційні інновації [13].

Аналіз останніх досліджень та публікацій та невіршених раніше частин проблеми

Зацікавлення теоретичними та практичними аспектами розвитку модернізації економіки останнім часом, з'являється все більша кількість досліджень, публікацій.

Теоретичні та практичні аспекти інноваційної політики як основи модернізації економіки держави відображено в працях як закордонних вчених-економістів, так і вітчизняних дослідників, зокрема – К. Алексєва, Д. Висоцький, О. Глазкова, Д. Глухова, М. Гоменюк, Г. Груба, О. Жихор, В. Єсіна, Л. Єфіменко, О. Клименко, О. Комеліна, О. Кравченко, Н. Куцай, Є. Лазарева, М. Макаров, О. Марченко, П. Микитюк, О. Назарова, О. Смірнова, О. Федотов, І. Хандюк, О. Червякова, С. Черних та інших.

Попри це, серед наукової спільноти зберігається значний інтерес до цієї проблеми, про що наочно свідчать численні публікації у фахових виданнях різного спрямування. Так, зокрема, Ю. Вигізька, О. Кириченко – розроблено пропозиції по активізації інноваційного розвитку модернізації економіки держави в умовах зміни акцентів глобалізаційних процесів.

Мета статті – дослідити інноваційну політику, як основу модернізації економіки держави, відмітити позитивні наслідки впровадження інноваційної політики держави.

Основний матеріал

Модернізація економіки - одне з пріоритетних завдань, що стоять перед Україною. Під модернізацією розуміються технологічні та структурні зміни в економіці, які призводять до зростання якості та продуктивності праці, до збільшення частки високотехнологічних виробництв у структурі ВВП, поліпшення якості життя населення і в кінцевому підсумку підвищують конкурентоспроможність країни в світовій економіці. Тобто процес модернізації економіки України сприятиме становленню інноваційної політики [1].

В даний час інноваційна та науково-технічна політика в Україні є непослідовними і недостатньо неефективними. Як наслідок цього є технологічне відставання, зниження конкурентоспроможності економіки і нерозвиненість внутрішнього ринку високотехнологічної продукції.

Разом з тим, провідні країни світу вже давно створили і послідовно розвивають свої національні інноваційні системи. Причому поняття «національна інноваційна система» розглядається як поєднання трьох складових: науки, освіти та наукоємного виробництва, яке передбачає реалізацію інновацій. Державна підтримка зазначеного сегмента економічного розвитку в таких країнах є найважливішим пріоритетом, оскільки за рахунок впровадження нових технологій тут забезпечується близько 90% приросту валового продукту [3].

Регулювання державою інноваційних процесів в економічній, технологічній, культурній, національній, військовій, соціальній та інших сферах має забезпечити їх системний розвиток.

Існує хибна думка, що у нас багато політики, насправді – її гострий дефіцит. Наукове осмислення і нормативно-правове відображення сутності політики, її структури, принципів і напрямів істотно відстають від потреб політичного регулювання.

Високорозвиненим зарубіжним країнам з ринковою економікою вдалося відпрацювати різноманітні ефективні інноваційні адміністративні та економічні механізми регулювання інноваційної діяльності, засновані на наступних принципах:

- динамічний, адекватний ситуації, що складається галузевий і предметно-тематичний підхід держави до визначення того, що вважати інноваціями, які види досягнень науково-технічного, технологічного прогресу повинні розглядатися в якості ключових на даний період;
- виключно вагома й законодавчо закріплена економічна і політична підтримка інновацій з боку влади [2];
- автоматичне «включення» заходів державної підтримки інновацій за формальними підставами і незалежно від волі державних чиновників [4].

При всьому різноманітті форм і прийомів стимулювання інноваційної діяльності з боку державних органів у всіх промислово розвинених країнах простежується, однак, щось загальне, що дозволяє виділити інноваційну політику як специ-

фічний елемент системи державного регулювання. Так, відзначається погодженість інноваційної політики з усіма видами державної економічної політики взагалі; це виявляється у використанні єдиних економічних інструментів державного впливу, що відповідають обраному економічному курсу [5]. Характерною властивістю інноваційної політики є також широта впливу: воно націлюється на пропозицію інноваційних ідей, ініціює початковий попит на результати інноваційних процесів, сприяє залученню в інноваційний бізнес фінансово-кредитних засобів і інформаційних ресурсів, створює сприятливий для інновацій економічний і політичний клімат [6].

Інноваційна політика держави включає систему заходів щодо стимулювання, управління, планування і контролю інноваційної діяльності у сфері науки, техніки і виробництва. Серед основних факторів, що впливають на темпи і зміст державної інноваційної політики, в першу чергу слід виділити наступні.

1) Ринковий попит на нововведення є необхідною і важливою умовою для розвитку інноваційної діяльності. Конкуренція спонукає виробників до ефективного використання знань, пошуку та створення нових продуктів, постійному удосконаленню своєї продукції. Відсутність конкуренції, або неможливість конкурувати в свою чергу позбавляє господарюючі суб'єкти економічної мотивації для розвитку інноваційної діяльності. Тому немає нічого дивного в тому, що українська економіка, де конкуренція ще не стала головною рушійною силою економічного розвитку, не сприйнятлива до інновацій.

2) Важливою умовою для розвитку інноваційної діяльності вважається наявність інноваційного потенціалу, тобто можливості економіки швидко реагувати на зміну ринкової кон'юнктури. Інноваційний потенціал, зокрема, характеризується такими показниками, як чисельність персоналу, зайнятого дослідженнями і розробками; кількість організацій, що займаються виконанням НДДКР та інноваційною діяльністю; число інноваційно активних підприємств; кількість статей в науково-технічних журналах; обсяги фінансування витрат на створення нової продукції; кількість інноваційних проектів та патентів; чисельність студентів, що навчаються у вузах; наявність висококваліфікованих виробничих кадрів та ін.

3) Безсумнівно, важливою умовою розвитку інноваційної діяльності є наявність ефективних механізмів комерціалізації ідей, розробок і результатів інтелектуальної діяльності. Особливої актуальності цій обставині надає той факт, що значна частина (не менше 75%) досліджень і розробок в Україні виконується державними науковими організаціями за рахунок коштів федерального бюджету, а, отже, результати цих досліджень і розробок належать державі. У зв'язку з цим розробка процедур для передачі цих результатів у підприємницький сектор економіки та забезпечення при цьому найбільш ефективних способів реалізації принципу державно-приватного

партнерства повинні лягти в основу нормативно-правової бази по комерціалізації ідей, розробок і результатів інтелектуальної діяльності.

4) Як відомо, створення нових продуктів здійснюється в процесі інтелектуальної (творчої) діяльності людини. Результати цієї діяльності набувають згодом властивості інтелектуальної власності. Подальша специфікація прав власності на результати цієї діяльності є необхідним і законним етапом на шляху додання новоствореному продукту первинних ідентифікаційних ознак. Цілком очевидно, що без підтвердження наявності новизни у новоствореного продукту і без уточнення права власності, реалізувати підприємницькі цілі щодо зазначеного продукту не представляється можливим. Це і обумовлює виникнення об'єктивних труднощів залучення продукту в економічний оборот на цьому етапі.

5) Очевидно, що розвиток інноваційної діяльності багато в чому залежить від податкової політики держави. Так, сприятливі податкові умови будуть стимулювати розвиток інноваційної діяльності. У той же час, непродумана податкова система не просто буде гальмувати інноваційну діяльність, а позбавить її практично всіх шансів на розвиток. Стимулюючий вплив податкової системи доцільно було б направити на зниження податкової складової в ціні наукового та інноваційного продукту; створення податкових стимулів для розширення попиту на наукові дослідження; для інвестування в науку та інноваційну сферу; для малих наукових та інноваційних підприємств; (підвищення верхньої межі річного доходу, що дає право на застосування спрощеної схеми оподаткування).

6) Інноваційна інфраструктура як сукупність спеціалізованих організацій, що сприяють здійсненню інноваційного процесу, відіграє важливу роль у розвитку інноваційної діяльності. Незважаючи на непослідовність в прийнятті рішень і відсутність системного підходу, в Україні приймаються важливі рішення щодо розвитку інфраструктури. Разом з тим, очевидно, що сьогодні інфраструктурна складова інноваційної діяльності не відповідає сучасним вимогам і не може задовольнити інтереси і потреби зацікавлених осіб у наданні відповідного виду послуг [7].

7) Наявність різноманітних фінансових інструментів для фінансування високоризикових інноваційних проектів на всіх стадіях розвитку інноваційної компанії є неодмінною умовою для розвитку інноваційної діяльності. Основними суб'єктами фінансування таких проектів, як показує практика, є фізичні особи (бізнес-ангели), державні фонди підтримки, венчурні фонди (приватні, державні, приватно-державні), фонди прямих інвестицій, фінансові групи, банки.

8) Всі перераховані вище фактори можуть бути реалізовані тільки висококваліфікованими фахівцями, що володіють особливими знаннями і підготовкою для здійснення діяльності на всіх етапах інноваційного циклу. У цій сфері фахівці повинні володіти особливими якостями та квалі-

фікацією в таких питаннях, як: знання кон'юнктури ринку та умов комерціалізації продукції; юридичне забезпечення результатів інтелектуальної діяльності; венчурне фінансування; науково-технічна експертиза. На жаль, в даний час вища школа України ще не готує фахівців такого рівня. У той же час, фахівці необхідної кваліфікації в обмеженій кількості готуються в рамках зарубіжних навчальних програм.

9) Як відомо, інноваційна діяльність здійснюється суб'єктами підприємницької діяльності, тобто компаніями, діяльність яких здійснюється в конкретному середовищі, що сприяє або перешкоджає реалізації необхідних функцій. При цьому, адміністративні бар'єри відволікають значні сили компаній від інноваційного процесу, знижуючи тим самим результативність і ефективність інноваційної діяльності в цілому. Створення комфортних умов для підприємницької діяльності, залучення до інноваційної діяльності малих підприємств – важлива умова розвитку інноваційної діяльності.

Тим часом політика держави в цілому і всі її напрямки мають групу загальних принципів, таких як законність, науковість, гласність, спадкоємність, інноваційність, креативність. Крім того, кожен напрямок політики детермінується групою принципів, що відображають специфіку предмета регулювання. Як правило, вони виявляються ще рідше, ніж загальні принципи. При цьому механізм реалізації політики є ні чим іншим як механізмом реалізації її принципів [9].

Основними принципами державної інноваційної політики в Україні є:

- визнання соціальної значущості інноваційної діяльності та її визначального впливу на рівень і темпи розвитку країни;
- створення органами державної влади України і органами місцевого самоврядування сприятливих умов для здійснення інноваційної діяльності;
- надання суб'єктам інноваційної діяльності комплексних заходів підтримки з боку органів державної влади та органів місцевого самоврядування;
- участь представників суб'єктів інноваційної діяльності, їх саморегулювальних організацій у виробленні та реалізації державної політики, щодо розвитку інноваційної діяльності, в розробці, експертизі проектів нормативних правових актів, державних і муніципальних програм з питань розвитку інноваційної діяльності;
- незастосування до суб'єктів інноваційної діяльності положень нормативних правових актів, які погіршують їхній економічний стан;
- гласність вибору пріоритетних напрямів інноваційної діяльності, механізмів формування і реалізації інноваційних програм і проектів;
- інтеграція інноваційної, інвестиційної, наукової, науково-технічної та науково-освітньої діяльності з метою забезпечення їх комплексного впливу на економіку;

- стимулювання інноваційної діяльності через систему податкових та інших пільг;
- консолідація зусиль органів державної влади та громадських організацій для розвитку інноваційної діяльності;
- сприяння розвитку ринкових відносин в науково-технічному комплексі, конверсії оборонних підприємств, розширенню мережі малих і середніх інноваційних організацій різних форм власності [8].

Не менш важлива і чітка структуризація політики. Використання протягом тривалого часу в дослідницьких і в управлінських цілях моделі, що складається з наступних чотирьох блоків: програмно-цільовий, об'єкти і суб'єкти, політична діяльність і політичні відносини себе повністю виправдали. Державна інноваційна політика в Україні являє собою сукупність правових, політичних, економічних, соціальних, інформаційних, освітніх, організаційних та інших заходів, здійснюваних органами державної влади України і органами місцевого самоврядування для реалізації цілей і принципів в області інноваційного розвитку. Основними цілями державної політики щодо розвитку інноваційної діяльності в Україні є забезпечення довгострокового сталого розвитку держави, формування економіки знань в Україні, розвиток та ефективне використання інноваційного потенціалу, а також матеріальних і фінансових ресурсів, спрямованих на створення наукоємних технологій, товарів (робіт, послуг), випуск наукомісткої, конкурентоспроможної продукції. Суб'єкти інноваційної діяльності можуть виконувати функції замовників або виконавців інноваційних проектів і програм, інвесторів, споживачів інновацій, а також організацій, що обслуговують інноваційний процес і сприяють освоєнню і поширенню інновацій. В умовах переходу економіки на інноваційний шлях розвитку інноваційна політика повинна зайняти принципово нове місце у всій системі державного регулювання. Вона вже не може представляти собою якийсь відокремлений фрагмент в політиці, а стає в центр системи державного регулювання і пронизує собою всі її аспекти. Вона повинна бути акцентована на стимулюванні трансферу знань, зокрема здобуває форму трансферу технологій. Оскільки джерел генерування знань в новому суспільстві стає все більше і більше, то особливої актуальності набуває підтримка систем взаємодії різних джерел знань, поширення різноманітних знань, що генеруються різними продуцентами. Без зовнішньої підтримки виробнику і споживачеві знань часто просто неможливо знайти один одного, не кажучи вже про взаємодію. Найбільш наочний приклад – це державна підтримка консорціумів науково-дослідних інститутів, університетів з високотехнологічними промисловими підприємствами, спрямованими на взаємне збагачення цих двох структур знаннями. Потік знань з науки у виробництво не односторонній, і виробництво, в свою чергу, дає вченим привід для роздумів. Недарма в провідних країнах світу зараз саме держава всіляко сприяє, в

тому числі і великими фінансовими вкладеннями, різними пільгами інтеграційному процесу. Останній спрямований, в кінцевому рахунку, на поширення знання як документованого, так і недOCUMENTованого, унікального, що міститься в культурах різних організацій, корпоративних культурах, носіями якого є і окремі фахівці.

Сьогодні в Україні спостерігається різке скорочення державного фінансування науково-технологічної сфери. Як наслідок, науково-технічна сфера перебуває в занепаді. Конкурентоспроможність України та її інноваційність сьогодні досить низько оцінюється в світі. Створений, негативний образ інноваційного потенціалу України. Положення необхідно виправляти якнайшвидше, оскільки цей орієнтир для іноземних інвесторів ускладнює роботу уряду, українських промисловців та вчених на світових ринках [10]. Безпосередньо інноваційно-активних підприємств в Україні небагато, до інновацій, в основному, відноситься удосконалення прототипу. Тому, безумовно, для економіки України характерна вторинно-адаптивна модернізація. Є такі країни, які внаслідок тих чи інших причин відстали у своєму розвитку і тепер, за рахунок широкого використання досвіду провідних країн, впроваджують запозичені технологічні та інституційні нововведення, намагаються наздогнати їх за рівнями якості життя. Така модернізація в свою чергу пов'язана зі сплатою інноваційної ренти. Використання даного виду модернізації пояснюється тим, що планово-розподільна система СРСР на довгі роки затримала еволюційний перехід країни до нових технологічних укладів [9]. Тому для успішної модернізації економіки Україна повинна не просто розвиватися, але розвиватися більш швидкими темпами, ніж розвинені країни. Необхідно шукати і знаходити способи прискорення руху, невідомі розвиненим країнам, тобто використовувати креативну модернізацію економіки, яка передбачає проведення глибоких структурних реформ, виділення провідних галузей і секторів на даній фазі економічного розвитку. На перший план повинні вийти показники, що характеризують розвиток технологій, наприклад оновлення виробництва.

Необхідність інноваційного розвитку в Україні особливо очевидна на тлі ключових викликів, які стоять сьогодні перед національною економікою. Скорочення доступних трудових ресурсів, низька продуктивність праці і низька енергоефективність, сировинна залежність економіки – все це, безумовно, означає, що стимулювання інновацій дійсно є сьогодні ключовим завданням для економіки і суспільства. Однак, необхідно відзначити, що Україна опинилася витіснена із зовнішніх ринків високотехнологічної продукції, і, що ще більш небезпечно, багато типів цієї продукції виявилися витіснені і з внутрішніх ринків. Однак найбільша біда полягає в тому, що розірваним виявився відтворювальний цикл створення і впровадження інновацій. Без підтримки держави, без цілеспрямованої інноваційної політики позитивних результатів не досягти. Тільки підтримка повинна не

обмежуватися деклараціями і обговоренням чергової «модної» теми на форумах. Вона повинна стати реальною діючою схемою, відпрацьованим механізмом, потрапивши в який, ні одна інновація, яка віщувала економічну вигоду країні й економіці, не виходила б без путівки в життя.

Основою соціально-економічного розвитку в XXI столітті є інноваційні процеси, звідси цілком зрозумілий інтерес до інновацій та інноваційного управління [8]. Якщо колишня економічна система розвивалася на основі збільшення кількості ресурсів (екстенсивний тип економічного зростання), то в сучасному суспільстві економічне зростання пов'язаний з вдосконаленням якості ресурсів, використанням досягнень науково-технічного прогресу (інтенсивний тип економічного зростання). Тому перспективи розвитку сучасного суспільства прийнято пов'язувати з освоєнням нових технологій (виробничих, інформаційних, соціальних, гуманітарних і пр.). Невід'ємною складовою переходу економіки України на інноваційний шлях розвитку є формування в країні ефективної інноваційної системи. Для створення ефективної національної інноваційної системи, зокрема, необхідно підвищити попит на інновації з боку більшої частини галузей економіки; збільшити ефективність сектора генерації знань (фундаментальної та прикладної науки), так як відбувається поступова втрата створених у попередні роки заділів, старіння кадрів, зниження рівня досліджень, слабка інтеграція у світову науку і світовий ринок інновацій та відсутня орієнтація на потреби економіки. Модернізація економіки України повинна здійснюватися саме через інноваційні перетворення, розвитку високо-технологічних виробництв, зростання інноваційної активності підприємств та збільшення випуску інноваційної продукції. Позитивною рисою є те, що питання інноваційної політики звернули на себе увагу. Нарешті уряд разом з установами Національної академії наук розробило стратегію розвитку України до 2020 року під назвою «Стратегія національної модернізації», ключову роль у якій відіграє політика науково-технологічного розвитку та формування інноваційно-інвестиційної моделі держави. Результатом реалізації цієї стратегії має стати побудова конкурентоспроможної та адаптованої до зовнішніх і внутрішніх можливим збудуванням національної економіки [10]. Стратегія повинна стати стрижневим документом в системі державних програмних документів, що дозволить скоординувати всі дії влади на посилення більш потужною, сильною і гнучкою моделі розвитку економіки.

Безумовно, інтелектуальна складова повинна зайняти провідне місце у процесі прийняття державою управлінських рішень. Нове знання також необхідно і для самого державного управління, тобто вдосконалення технологічного, інтелектуального базису економіки і суспільства має відбуватися паралельно із розвитком передових технологій державного регулювання, державного управління, зокрема, шляхом демократизації

прийняття рішень, у тому числі і з питань інноваційної політики, які у все більшій мірі зачіпають інтереси практично всього суспільства.

Стан інноваційної діяльності в будь-якій державі є найважливішим індикатором розвитку суспільства та його економіки. В даний час інноваційна політика у розвинених країнах є складовою частиною державної соціально-економічної політики. Враховуючи актуальність інновацій для досягнення соціально-економічних цілей, питання активізації інноваційної діяльності визначені як один з пріоритетів розвитку України. Допомогти в цьому повинна грамотно складена інноваційна політика [1].

Найголовнішим стратегічним завданням України є визначення власного місця в динамічно змінній глобальній структурі світу [12].

Новітня історія переконливо довела, що повторення шляху, який вже пройшли розвинені індустріальні країни, так зване «наздоганяючого розвитку», яке передбачає масове виробництво промислових товарів при використанні дешевизни власних ресурсів, неефективно. Доганяти таким чином можна нескінченно, наздогнати – ніколи. Так само неефективно і навіть небезпечно намагатися приміряти на себе чужі зразки економічної політики, якими би вони не були там, де з'явилися. На сьогодні і в перспективі єдиною можливістю рівноправного входження нашої держави в глобальну економіку є побудова дієвої інноваційної архітектоники, яка повинна спиратися на вже наявні українські «конкурентні прориви» в гуманітарній, геополітичній, економічній сферах. На мою думку, можливості України у сфері неоекономіки можна і потрібно шукати в проблемному полі постіндустріальної економіки, а саме тих потенційних «точках зростання» де українська наука вже має такі випереджальні конкурентні переваги. Накопичені знання плюс «людський капітал», помножений на політичну волю реформованих інститутів влади – ось формула випереджального інноваційного розвитку України в XXI столітті. Стратегічно виграє той, хто знає, не як доганяти, а де випередити. Інноваційна переорієнтація – це основа основ євроінтеграційного вибору України [5]. Претендувати на гідне місце в Європі та світі наша країна може тільки за умови становлення інноваційного шляху розвитку, основи якого мають бути реалізовані в процесі структурної перебудови економіки вже на старті нинішнього стабілізаційного етапу. Україна повинна ставити перед собою самі амбітні цілі, бо тільки рух до вищих стандартів може привести до прогресу на шляху прискореного зростання конкурентоспроможності національної економіки та здійснення заявленого нашою державою європейського вибору [9]. Як підсумок, в Україні, незважаючи на низькі показники інноваційної активності, спостерігається позитивна тенденція до розвитку інновацій. У разі успішної реалізації державної політики науково-технічного розвитку буде сформульована інноваційна модель держави з конкурентною національною економікою. Розумне використання

інноваційних розробок на рівні держави, а також, зокрема, впровадження їх на промислових підприємствах створить позитивний образ інноваційного

потенціалу в Україні, залучить у країну іноземних інвесторів.

Список літератури:

1. Спіфанова І.М. Технологічні парки як ефективний напрямок інноваційного розвитку держави / І.М. Спіфанова, О.Л. Ільченко // Праці Одеського політехнічного університету: науковий та науково-виробничий збірник. – 2010. – Вып. 1(33)-2(34). – С. 230-236.
2. Алексеев І.В. Європейський досвід податкового стимулювання інноваційної діяльності / І.В. Алексеев, Р.Й. Желізняк // Проблеми економіки та управління : [збірник наукових праць] / відповідальний редактор Й.М. Петрович. – Львів : Видавництво Львівської політехніки, 2012. – С. 7-16.
3. Дмитренко М.Й. Економіка України в глобальному просторі: філософія економічного розвитку / М.Й. Дмитренко, М.М. Свічинський // Фінансовий простір. – 2011. – № 4(4). – С. 22-30.
4. Мельникова О.А. Узагальнення досвіду здійснення інноваційно-інвестиційної моделі розвитку в країнах з ринковою економікою / О.А. Мельникова // Маркетинг: теорія і практика: зб. наук. праць. – Луганськ: СНУ ім. В. Даля, 2008. – № 14. – С. 133-137.
5. Шедяков В. Можливості та вимоги наукового прориву: організаційний аспект / В. Шедяков // Сучасна українська політика. Політики і політологи про неї. – К., 2011. – Вып. 22. – С. 17-29
6. Холяк О. Державна інноваційна політика, інструменти державної підтримки інновацій [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://referaty.com.ua/ukr/details/433/1/>
7. Марченко О.С. Національна інноваційна система як інтегратор знань / О.С. Марченко, О.В. Ярмач. – Х.: Видавничий Дім «ІНЖЕК», 2012. – 242 с.
8. Сафонов Ю.М. Принципи державної інноваційної політики України / Ю.М. Сафонов // Науковий вісник Національного університету ДПС України (економіка, право). – 2011. – № 1(52). – С. 81-87.
9. Дубовиков М.М. Проблеми формування науково-технологічного та інноваційного потенціалу України / М.М. Дубовиков, О.В. Величко // Економічний вісник Донбасу. - 2011. - № 3(25) – С. 158-163.
10. Про інноваційну діяльність: Закон України від 04.07.2002 р. №40-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2002. – № 36. – Ст. 266
11. Захарова Т.В. Інноваційна політика держави та принципи її регулювання [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://intkonf.org/zaharova-tv-innovatsiy-na-politika-derzhavi-ta-printsipi-yiyi-regulyuvannya/>
12. Семиноженко В.П. Яка інноваційна політика потрібна Україні? // Наука та інновації. – 2011. – Т. 7, № 1. – С. 41-44.
13. Мельниченко О.А. Інноваційний розвиток національної економіки: виклики для держави, бізнесу та населення / О.А. Мельниченко // Державне будівництво. – 2012. – № 2.

Надано до редакції 28. 03. 2013

Лисюк Володимир Митрофанович / Vladimir M. Lisyuk
vlisyuk@ukr.net

Скрипник Марина Григорівна / Marina G. Skripnik
sularmif@mail.ru

Посилання на статтю / Reference a Journal Article:

Інноваційна політика – основа модернізації економіки держави [Електронний ресурс] / В.М. Лисюк, М.Г. Скрипник // Економіка: реалії часу. Науковий журнал. – 2013. – № 1 (6). – С. 147-152. – Режим доступу до журн.: <http://economics.opu.ua/files/archive/2013/n1.html>